

Arrest

nr. 57 224 van 2 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 februari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 maart 2011 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 19 januari 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 20 januari 2011.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij en uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat zij reeds werd geregistreerd te Duitsland op 12 juli 2010.

Op 17 februari 2011 vragen de Belgische autoriteiten aan Duitsland de terugname van de verzoekende partij op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 23 februari 2011 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten V. V.

geboren te K. , op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 20/01/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 09/09/1970,

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op onze diensten van 16/02/2011 dat hij Rusland heeft verlaten in 2002 en naar Oekraïne ging waar hij ongeveer een jaar verbleef. Van 2003 tot de zomer van 2005 zou betrokkene in Moldavië hebben verbleven. Vervolgens zou hij tot 01/07/2010 terug in Oekraïne hebben verbleven. Daarna reisde betrokkene naar Duitsland waar hij een asielaanvraag indiende. Uit het Eurodacverslag van 20/01/2011 blijkt dat betrokkene op 12/07/2010 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene verklaart dat hij een negatieve beslissing kreeg op 17/12/2010. Betrokkene verklaart dat zijn beroep werd afgewezen en dat hij vervolgens besloot naar België te komen uit vrees naar Rusland te worden gerepatriëerd. Rekening houdend met de verklaringen werd op 17/02/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 23/02/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e.

Duitsland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Duitsland is eveneens partij bij het EVRM en een volwaardig lid van de Europese Unie, en aldus door dezelfde internationale verdragen als België gebonden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat Duitsland de internationale verplichtingen die daaruit voortvloeien niet zou naleven. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Aan betrokkene werd de vraag gesteld naar de specifieke reden(en) waarom hij in België zijn asielaanvraag wou indienen. Hij antwoordt dat hij in Duitsland een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verklaart dat de Duitse autoriteiten hem naar Rusland wilden repatriëren. Betrokkene verklaart dat hij weigerde en vervolgens naar België kwam omdat het dichtbij was. Hij verklaart nog dat hij niet kan terugkeren naar Rusland. Er dient te worden opgemerkt dat

Duitsland, net als België, een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève en niet aannemelijk kan worden gemaakt dat betrokkene inzake zijn asielaanvraag meer waarborgen in België dan in Duitsland zou genieten. Er is bovendien geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaart geen familieleden te hebben in België, noch elders in Europa. Betrokkene verklaarde wel dat zijn vrouw en kinderen nog in Duitsland verblijven en dat hun asielprocedure nog lopende is. Zij zouden later in Duitsland zijn aangekomen. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve allerminst aan de orde.

In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij een zware infectie heeft in de mond. Hij verklaart ook ontstekingen te hebben in het hoofd en zou hoofdpijn hebben. Verder verklaart betrokkene nog dat er nog steeds granaatscherven in zijn rechterbeen zitten die hij heeft opgelopen in 2001. Er dient te worden opgemerkt dat medische problemen niet worden weerhouden in het kader van de dublinprocedure. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat hij niet in staat zou zijn zich naar Duitsland te begeven. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene in Duitsland niet op de nodige verzorging zou kunnen rekenen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten."

Op dezelfde dag wordt een beslissing genomen tot het vasthouden van de verzoekende partij in een welbepaalde plaats.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. Het eerste middel, eerste onderdeel

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar eerste middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

3.3.2.1.2. Beoordeling

3.3.2.1.2.1. Artikel 2 van het EVRM bepaalt dat *"Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet"* en dat niemand opzettelijk van het leven mag worden beroofd, tenzij bij wege van tenuitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.1.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.1.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.1.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het

voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.1.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.1.2.4. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing haar vrees niet wordt onderzocht voor een gedwongen terugkeer naar Rusland vanuit Duitsland en dat dit de essentie is van haar asielerzoek. Zij verwijst naar persberichten op internetsites en naar rapporten van NGO's (Pax Christi, HRC Memorial, International Crisis Group, ECRE) over Tsjetsjenen die bij een terugkeer naar Tsjetsjenië of Rusland mishandeld worden, zij vermeldt tevens een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. De verzoekende partij verwijst tevens naar verklaringen van de heer Imran Ezheev, een mensenrechtenverdediger, waaruit zou blijken dat verscheidene mannen van Tsjetseense afkomst na afloop van hun asielprocedure in Duitsland naar Rusland werden uitgewezen, en dat één onmiddellijk bij aankomst werd gearresteerd en een ander na doorreis naar Tsjetsjenië werd ontvoerd door mensen van het regime. De verzoekende partij meent dan ook dat een terugkeer naar Duitsland met daarna een repatriëring naar Rusland een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM als gevolg zal hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens het "Dublin-verhoor" heeft verklaard dat zij asiel heeft aangevraagd in Duitsland, dat zij op 17 december 2010 een negatieve beslissing kreeg, dat haar beroep hiertegen werd afgewezen en dat zij daarop besloot het land te verlaten uit vrees om naar Rusland te worden gerepatriëerd. Tevens verklaarde zij *"Ik had een bevel gekregen om Duitsland te verlaten, ik had een negatieve beslissing gekregen. Men wou dat ik een document zou tekenen dat ik mocht gerepatriëerd worden naar Rusland. Maar ik weigerde. Ze vroegen mij later terug te komen, maar voor die datum vertrok ik uit Duitsland. Ik wou niet gerepatriëerd worden."*

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar "Dublin-verhoor" aangaf dat zij in Duitsland een repatriëring naar Rusland vreesde.

Overeenkomstig het hierboven vermelde, dienen deze verklaringen van de verzoekende partij zo nauwkeurig mogelijk te worden onderzocht. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Aan betrokkene werd de vraag gesteld naar de specifieke reden(en) waarom hij in België zijn asielaanvraag wou indienen. Hij antwoordt dat hij in Duitsland een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verklaart dat de Duitse autoriteiten hem naar Rusland wilden repatriëren. Betrokkene verklaart dat hij weigerde en vervolgens naar België kwam omdat het dichtbij was. Hij verklaart nog dat hij niet kan terugkeren naar Rusland. Er dient te worden opgemerkt dat Duitsland, net als België, een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève en niet aannemelijk kan worden gemaakt dat betrokkene inzake zijn asielaanvraag meer waarborgen in België dan in Duitsland zou genieten. Er is bovendien geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zal repatriëren, indien niet, dan wel

niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”

Hieruit blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij in dit verband werden onderzocht en dat de verwerende partij de mening toegedaan is dat er geen reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten haar zouden repatriëren vooraleer is vastgesteld of zij bescherming behoeft.

Wat het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst betreft, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

Een dergelijke schending wegens het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

De Belgische autoriteiten kunnen maar een onderzoek voeren naar de risico's van een schending van het non-refoulementbeginsel, voor zover de verzoekende partij daartoe concrete aanwijzingen verschaft, wat *in casu* helemaal niet het geval is.

Zo blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij en uit de stukken van het dossier duidelijk dat de Duitse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij hebben onderzocht maar afgewezen, dat de verzoekende partij tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld maar dat dit beroep eveneens werd afgewezen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten haar zouden repatriëren vooraleer is vastgesteld of zij bescherming behoeft.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rapporten en naar verklaringen van een mensenrechtenverdediger, maar zij geeft geen concrete elementen die eigen zijn aan haar persoonlijk geval. Door een loutere verwijzing naar rapporten en naar een verklaring, toont de verzoekende partij niet op voldoende concrete en aantoonbare wijze aan dat het door haar ingeroepen risico een individueel karakter heeft. Tijdens haar “Dublin-verhoor” heeft de verzoekende partij enkel aangegeven een repatriëring naar Rusland te vrezen, maar heeft zij geen verdere verduidelijking van haar vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM gegeven, terwijl haar asielaanvraag wel door de Duitse autoriteiten is onderzocht.

De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die *prima facie* wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de schending van artikel 2 van het EVRM koppelde aan de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, zodat nu de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen en de verzoekende partij geen afzonderlijke elementen aanbrengt in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, ook de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM niet wordt aanvaard.

3.3.2.2. Het eerste middel, tweede onderdeel

Uit de titel van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Uit de bewoordingen van dit middel kan echter geen uiteenzetting worden teruggevonden die betrekking heeft op deze verdragsartikelen.

In de mate waarin de verzoekende partij met haar uiteenzetting *“Daar er bovendien geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partij wordt veroorzaakt en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen)”* zou doelen op een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met deze uiteenzetting niet aangeeft dat zij een privé- en/of familie- en gezinsleven zou hebben, laat staan in welk opzicht dit zou geschonden zijn.

De aangevoerde schendingen van de artikelen 8 en 13 van het EVRM worden niet verder uitgewerkt. Deze onderdelen van het middel zijn niet ontvankelijk.

3.3.2.3. Het tweede middel

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar tweede middel de schending aan van artikel 5 van het EVRM.

3.3.2.3.1. Beoordeling

Artikel 5 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

- a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;*
- b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;*
- c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;*
- d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;*
- e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;*
- f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.*

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.”

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding.

In casu dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing de beslissing is tot weigering tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing houdt geen vrijheidsberoving in. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel, maar deze beslissing vormt niet de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* feitelijke en juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). De schending van artikel 5 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.3. *In casu* wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat een gedwongen repatriëring een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat haar asielaanvraag en aanvraag tot subsidiaire bescherming niet behandeld werd en niet werd

overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat zij haar procedures voor de Raad zonder voorwerp zal zien verklaard worden en dat zij meent dat zij een machtiging tot verblijf zou moeten hebben, dat haar regularisatieverzoek ten gronde werd afgewezen, dat het afwijzen van huidig beroep haar recht op een eerlijk proces zou in de weg staan, dat artikel 13 van het EVRM daardoor geschonden zou worden, zeker nu de verzoekende partij meent een verdedigbare grief te hebben, dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dient terug te keren naar haar land van herkomst en dat dit een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dat een refoulement vanuit Duitsland naar Rusland een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou meebrengen en dat de verzoekende partij in dit verband verwijst naar rapporten, dat een lange vrijheidsberoving een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal meebrengen.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat zij haar procedures voor de Raad zonder voorwerp zal zien verklaard worden: buiten huidig beroep, waarvan in dit arrest werd onderzocht of de verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoert, zijn er geen andere procedures inzake de verzoekende partij hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit opzicht kan er geen sprake zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij aanvoert dat zij een machtiging tot verblijf zou moeten hebben en dat haar regularisatieverzoek ten gronde werd afgewezen: uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend of dat zulke aanvraag werd afgewezen, zodat de verzoekende partij uit deze loutere bewering geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan putten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het feit dat haar asielaanvraag niet werd doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is. Door de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat niet België maar wel Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de verzoekende partij blijft in gebreke om aan te duiden in welk opzicht deze verantwoordelijkheid van Duitsland voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou meebrengen.

Bovendien dient te worden benadrukt dat het vermeende nadeel specifiek en rechtstreeks dient voort te vloeien uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Er dient met andere woorden een causaal verband tussen beide te bestaan. Bijgevolg komt het de verzoekende partij toe aan te tonen, aan de hand van concrete gegevens en overtuigende argumenten, dat het door haar aangevoerde nadeel het rechtstreeks gevolg is van de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevraagd.

Waar de verzoekende partij *in casu* aanvoert dat de uitvoering van de bestreden beslissing zal leiden tot het verlies van enig actueel en rechtmatig belang in de annulatieprocedure, volgt dit nadeel niet uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die geen uitspraak doet over de gevolgen van een beroep dat op heden nog niet is ingeleid en louter hypothetisch overkomt.

Door huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen beschikt de verzoekende partij over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. De Raad heeft echter bij het onderzoek hierboven geoordeeld dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg *prima facie* geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, houdt de bestreden beslissing geen terugkeer naar haar land van herkomst in maar wel naar Duitsland, zij kan haar nadeel dus niet putten uit een vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst. In de mate waarin de verzoekende partij als nadeel aanvoert dat een terugname door Duitsland een repatriëring naar Rusland als gevolg zal hebben, wijst de Raad erop dat hierboven reeds werd gesteld dat de verzoekende partij in dit verband geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Bovendien is dit nadeel zoals door de verzoekende partij uiteengezet hypothetisch en niet het rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij ten slotte nog de duur van haar vrijheidsberoving aanvoert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel, wijst de Raad erop dat de vrijheidsberoving niet het gevolg is van de bestreden beslissing.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. DE SMET